

Norska løva

Kom frem i denne tid,
hør hvad jeg vil fremføre,
Guds gerning underlig,
som vel er værd at høre,
hvordan den fromme Gud
sin hårde straf lod se
og sendte vredens bud
fra himlen til os ned.

2. Der man decemberdag,
den fjerde monne skrive,
alt færdig var vor sag;
i Sundet med vore skibe
vi anker lettede op,
vort kongeløsen gav
med skud, det var alt nok,
Kronborg os svared brat.

3 Vort skibes navn det var
den Norske Løve hedte,
som kronen altid bar
for Danemark med ære.
Vi lod ad søen stå
igennem Kattegat
hen over bølgen blå,
snart greb vi Nordsø fat.

4. Norge passerede vi,
ad Shetland lod vi stande,
den spanske sø så fri
os kom da straks til hånde.
Vi glade vare da,
for Løven sejled snart
hen over bølgen blå,
den havde en dejlig fart.

5. Men se, den attende
udi den samme måned
os over kom stor ve,
vor glæde blev forandret.
Det var forfærdeligt
med himlens lynildsværk,
to tordenslag med ild
slog i vort skib så stærkt.

6. En mand straks blegnede
af torden, som blev slagen,
og tre blev kvæstede,
o Jesus, for din plage,
som du, o frelser sød,
for synden sendte os.
Hjælp Jesus, for din død,
råbte enhver af os.

7. Men det kun fortegn var,
straks mere efterfulgte,
der kom en storm så svar,
bølgen sig ikke dulgte.
Himmelen var ganske sort,
hinanden vi ej så,
i havets brusende fart
Neptunen stødte på.

8. Tænk her, o sømand god,
som ud på havet tumler,
hvad vi nu her udstod,
hvor vejr og vand det rumler,
hvor himmel, luft og sø
de gjorde broderskab;
det grusomt var at se,
ja, blev så mangens grav.

9. Der stod vi alle mand
i dødens angest og møde
udi en ynksom stand,
vi var, som vi vare døde.
Vi råbte alle på
vor Gud, og med hans ord
snart måtte vi lade gå
vor stormast over bord.

10. Det var ej dermed nok,
vor mesanmast tillige
den måtte følge og
vor stormast samme tide.
Vi nu mod himlen var,
snart ned i dyb afgrund,
af bølgens magt så svær
oprejst af orkans mund.

11. Hjælp Gud, som hjælpe kan,
hjælp milde Gud og fader,
vort skib var halvt med vand,
hjælp, at det ej os skader.
Den gruelig brusende sø,
som over skibet kom,
gjorde vore hjerter ve,
hjælp os, o frelser from.

12. Men ak, o større sorg
ved dagen Gud lod komme,
o Jesus vær vor borg,
at se den bølge grumme.
Den slog til skib og mast,
som jammerlig var at se,
det fløj i top og stang,
der lå vi usle kræ.

13. Der lå da fjorten mand,
elendig, kvæstet og døde;
vi var snart under vand,
vort hjerte måtte bløde.
Kahytten borte var
og trende hytter med,
vi var i angest stor,
vor Gud han var os vred.

14. Men da kom sorgens bud,
Gud straffen den udsendte,
vor fokkemast gik ud,
og over bord den slængte.
Vi havde da forlist
vore sejl og mastre tre,
vort skib var alt forknust,
på liv vi tænkte ej.

15. O, sømand, tænk ved dig,
tro hjerte, broder lille,
hvor vi bedrøvelig
vor glæde snart måtte spille.
Vi drev for vejr og vind
på et forknuset vrag,
hjælp os, o frelser from,
det står i dit behag.

16. Så drev vi om, o Gud,
på vredens stolte bølger
i otte dage ud,
tak Gud, som med os følger,
du lod os landet se,
de skotske Ejlande.
Snart kom der større vé
og angest endnu mer.

17. To Ejland måtte vi
med sorg igennem drive;
Boro og Rona sig,
om du dem vil beskrive.
Der vi vor juledag
igennem måtte gå,
Gud hjalp os i den sag
alt på den bølge blå.

18. Vor Gud behagede ej,
vi skulde derpå strande,
hjælp os en anden vej,
hvor vi da kom til lande.
Færø er landets navn,
som Løven stødte på,
forlod al styrken sin
mod høje klipper grå.

19. En mindedag det var,
da Løven den blev fældet
vor nytårsaften kær
for Lamhaugs høje fjelde.
Den måtte lægge der
sit stolte Løve navn,
Gud hjalp vor vej især
på landet til vor gavn.

20. Januari måned vi
den fjerde monne skrive,
Løven bedrøvelig
sig slet i grund måtte give.
En mand forknust med værk,
som indenborde lå,
Løven slog til så stærk,
han måtte med forgå.

21. Vort færøske folk med mod,
trohjertet udi sinde,
de var imod os så god,
som vi kan nogen finde.
De hjalp os udi land
og havde omsorg stor
for vores ynksomme stand,
som nogen her på jord.

22. Hav tak min frelser kær,
tak ske dig, Jesus lille,
tak Gud nu hver især,
som os ej vilde spille
og styrte ned i grund,
tak hannem alle mand
Lov ske dig i allen stund,
som førte os til land.

Úr Stígum fast (P. Ejde)

Norska løva var danskur
eystindiafarari, sum á ferð
eystureftir endaði á Lamba-
vík, har hon legði beinini
um ársskiftið 1707/08

